

Moje oči
musely vidět

Moje oči musely vidět Karla Hynka Máchu bloumat mezi českými lvy, mezi lvy ze zvětralého pískovce Musely vidět, jak estébácké auto usmrtilo na refýži Luboše Holečka, musely vidět mrtvé tělo Pavla Wonky, umučené tělo Pavla Wonky, musely vidět, jak estébák dceři Milady Horákové, když si na vyzvání přišla pro urnu s popelem svoji matky, řekl: počkej chvílku a pojď se mnou! a jak před očima té dcery tu urnu otevřel, vyklopil popel do popelnice a řekl: tam ta kurva patří / můžeš jít!

Moje oči musely vidět žaket ědvarda Beneše,

oblek, ve kterém se cítil nejlépe, musely vidět plakat generála Bílého, musely vidět oči v sloup Jana Patočky, viděly Josefa Šustu, jak se přezehnává křížem, a pod vyšehradskou skálou vstupuje do Vltavy,

musel jsem vidět tu vodu jak se zavřela, moje oči musely vidět ěmila Háchu umřít na slamnku kriminálu a pak musely vidět syfilitika Klému řvát z balkónu Kinského paláce, moje oči musely vidět na točné točit se davy tohoto očividně prokletého národa a jak se vždy na 1. máje mohou posrat nadšením, okadiváním vlastních vrahů, musely vidět sesouvat se mou vlast pod ōroven Zimbabwe

Moje oči třeštily na vlastní matku ana otevřela kapři ůsta a řekla: Štrougal? ten je správněj! to je lidovec! chodí zastřiženěj na ježka a na hokej, a Gusta? Gusta je taky správněj, a to, že našinci nemaj dneska v Praze byly — to zavínili Židáci!

U v n i t ř ě í s l a :

1. Jana Hanušková : Rozhovor s Ivanem Divišem.
Pavla Matějů
2. Václav Janošek: Chceme samosprávu Moravy.
3. Úkoly mezinárodního křesťanského velvyslanectví /ICEJ/ v Jeruzalémě.
4. Symbol naděje a nostalgie./Národní politika/

Předpokl.cena: 1,- Kčs MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 9 č í

Vydává: Vladimír Hajný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: M. Zemanová, J. A. Varga

Uzávěrka: 4.10.1992

A moje oči —
udeřilo poledne, rozmrtilo se ticho,
narvané koulemi stodol,
a náhle jsem ji spatřil, stařenu,
nejděsnější strašidlo slovanství,
naproli se zamíhal kurník —
nepostižitelné protože skutečné,
a malou holčičku, jak byla strkána do
pytle
ze vzdušné fólie, a jak sem spěchá
Karel Jaromír Erben —
a tak mne zapečetila má stará vlast,
která se s oblibou sápe na děti

Moje oči
pamatují, jak nad východními Čechami
prostřed července
vznáší se podškubaný anděl a jak jeho
slzy
padají na zem co roznětky,
takže se naproti samovznitilo obilní
družstvo
a pytle mouky vyletovaly propálenou
střechou
A už tehdy se mně mihlo:
tohle je země, která s oblibou ničí svou
úrodu,

země, která zabila Bedřicha Smetanu,
která přibila na zed' Karla Sabinu,
ušvala do prostěradel Boženu
Němcovou,
zavrazdila kardinála Trochtu, vehnala
do ohně Palacha,
tohle je zem, která ničí své nejlepší lidi
Moje tehdy pečené holoubě pod srdcem
se zachvělo

ZVON
a má bytůstka se optala: co bude?
Ještě pár let — a co?
Ale polednice byla už pryč.
Karel Jaromír Erben ze sádky.
Červen 1992

Následujícímu předchází
deset rad synkovi do života.
Na závěr autor dodává:

Ještě obrát.

Pokud ti tyto rady nic,
ale pranic nepřinesly -
neodpouštěj si rozkoš
přihlížet jak krásně
shoň!

Vezmi papír,
smačkej v kouli,
pozoruj aby se hroutl,
tiše rudě mrou,
a řkej, ale beze zloby:
Táta byl vedle jako
jedle.

Táta byl vedle
jako jedle.

MF DNES 26. října

O IVANU DIVIŠOVI
Ivan Martin Jirous, řečený
Magor, tvrdí, že je to nej-
větší žijící český básník.
Cena Jaroslava Seiferta,
kterou Ivan Diviš získal v
roce 1988, to jen potvrzuje.
"Je to nejvyšší cena, která
může být udělena českému
básníkovi. Mě to potěšilo, no
ale těšená, nebo pycha, nebo
hrdost, trvá tak 48 hodin."
Od roku 1969 žije v Mnichově,
do Československa
se vrací vždy jen na krátký
čas, párkrát do roka. Při
jedné z takových návštěv
natočil pro Českosloven-
skou televizi pět dnů svých
názorů pod společným ná-
zvem Paradoxy Ivana Di-
više. Vidět je však mohl di-
vičí jen náhodou.

Vaše názory jsou stále pro-
vokativní a pro některé lidi v
této zemi nepřijatelné. Na-
příklad Československá tele-
vizie pořadem Paradoxy
Ivana Diviše vyplnila pře-
stávku hokejového utkání.

To je povaha téhle země.
Třidvacet let jsem pryč a nikdy
se zpátky nevrátím. Českoslo-
vensko mně úplně odpadlo od
srdce. Už to není moje vlast a
dokonce Praha - moje mystické,
magnetické a rodné město - už
není mým mystickým městem.

Je přece tragické, když se
český básník vědomě vytrhne
ze svých kořenů.

Pokud sem snad někdy na
krátký čas zajedu, nesmírně rád
se vracím do Německa. Do civil-
izace. Takže mně zbývá neko-
nečný pendl z ciziny do ciziny.
To je skutečně tragédie.

Všechno to začalo v září 1938.
Viděl jsem svého otce, nadporu-
čka dělostřelectva, jehož ma-
teřská posádka byla v Ružom-

berku, jak úsečným hlasem ú-
lel mé matce rozkazy: "To, to, to
- to do kufru." Za dvacet minut
byl sbalen. Bylo mi čtrnáct. Za
týden se tenhle člověk vrátil
domů v obličejí šedivý, popela-
vý ... a ufezaným vnitřním po-
hlavím, které mu ufezal prezi-
dent Edvard Beneš. To bylo tak:
generálové, kteří měli audienci
na Hradě, Beneše prosili a zaklá-
nali, aby národ šel do války.
Ano, bývalo by padlo 200 tisíc
Čechů, ale byli bychom národ.

Rok na to matka vešla do po-
koje a řekla: "Chlapci, vstávejte,
jsou tu Němci." Slzy jí tekly po
tváři. Vyklonil jsem se z Nitranské
ulice do Slezské a tam viděl
obrovskou spoustu německých
vojáků. Všichni zasněžení a
všichni na motocyklech. Vůbec
jsem k nim necítil sebemenší ne-
návisť. Naopak mi jich bylo líto,
že se musejí motat v takový čině.
Šest let trvala okupace. V roce
1945, když už jsem začal
alespoň trochu rozum brát -
alespoň trochu, pitomej jsem byl
stejně jako troky - skončila
válka. Přijeli Rusáci, koženáčci.
Vítaná návštěva. A já už tenkrát
tušil, že tohle osvobození není
pravé, že je úskočné a záluďné.
Ještě týž večer jsem slyšel z Če-
lakovského sadu vožralý Rusy
střílet českej ženám pod nohy.

A pak jste jako pracující
zvládli...

Československo mně nikdy
nedovolilo cokoli dokončit. Byl
jsem redaktorem u Václava
Petra. V únoru 1949 přišel nový
nakladatelský zákon a já se ocitl
na ulici. Rok předtím bylo vítěz-
ství pracujícího lidu. Já je viděl,
ty idioty, jak se houfují kolem
pomníku Svatého Václava. Tra-
gédie. Tyhlety svině se boufova-
ly kolem pomníku národního
světce. Mohlo jich tam být
kolem 100 tisíc a čekaly na
osudnou větu z tlapače: "Pan
prezident podepsal." Pak se ty
český svině rozešly do svých tak
zvaných domovů, protože to ne-
mohly být domovy. V noci si na-
vlékaly nové kostýmy. Jako
šašci, jako klauni v nějakém la-
ciném divadle, aby 26. února vy-
kročili do ulic jako doživotní
knechti bolševismu. To je moje
země. To jsou její vysvědčení a
vyznamenání.

Kdy jste pochopil, že jedi-
ným řešením vašeho vztahu
k takové vlasti je opustit ji?

V roce 1968, kdy Alexander
Dubček lavíroval s tak zvaným
Pražským jarem, jsme dostali
okovanou návštěvu z Ruska. A
sice druhou, na jedenadvacet let.
Poprvé jsem je viděl na Gorkáci
- jak nehezky říkal český plebs.
Šel jsem do Mladé fronty, kde
jsem byl zaměstnán (jak jsem se
tam dostal, nebudu povídat, pro-

tože to by zabralo příliš mnoho
lyrického, to znamená toho vej-
horšího času). A tam jsem viděl
zježené laufy. Když normální
člověk uvidí proti sobě jet tank,
upadne do smrtelné paniky. Pod-
vědomě jsem si řekl: "Tak, a teď
je šlus. To není možný, abych žil
v zemi, kde každých dvacet let
narolujou na ulice mého mystic-
ky milovaného města tanky rú-
nejch značek. Já se vám vyseru
na takovej život. Tohle není moje
země."

Přišel jsem domů, kde byla
moje první žena. Věru tobo v ži-
votě moc nenamluvila. Najednou
otevřela ústa svá, jak je psáno v
Bibli, a řekla mi: "Poslyš, Ivane,
za pár dní se chystá demonstra-
ce k prvnímu výročí okupace. Ty
tam pudeš taky, ale ty se odtam-
tud nevrátíš, jak tě znám. Já bejti
tebou, vzala bych Martina," to je
můj prvorozenec, "a když jsi tak
známej a máš pas, udělala bych
si vejlet do Německa. Na 14 dní
na tři neděle, a potom bych se v
klidu vrátila." To řekla a byla le-
vičkou opřena o sporák. Další
den jsem vzal pas a naprosto in-
stinktivně jsem s ním jel na Sta-
roměstské náměstí. Vůbec jsem
nevěděl, co mám dělat, na koho
se obrátit. Až tam jsem najednou
uviděl mládence s kovovou des-
tíčkou, na které bylo vyryto:
"Miluji doktora Kriegla." Život
někdy skutečně snuje zázraky. I
řekl jsem mu: "Prostím tě, já se
menuju Ivan Diviš - to jméno on
z literatury znal - potřeboval
bych výjezdní doložku do západ-
ního Německa." Načež on upadl
do jakéhosi třeštění. Začal po-
skakovat a vykřikovat: "Když
může výjezdní doložku dostat
každá kurva, tak jí musí dostat
Ivan Diviš. Přijďte si do osma-
čtyřiceti hodin do depandancu
ministersva vnitru." Za osma-
čtyřicet hodin sám vyšel z úřa-
dovny a dal mi výjezdní doložku
asi na tři neděle. No a tak to za-
čalo. Vzal jsem Martina, aktov-
ku plnou rukopisů a nic víc.
Jsem absolutně politicky exulant
a ani na vteřinu ekonomický
emigrant. Jel jsem před Bohem
úplně čist.

Dostal jste se, ať už v Čes-
koslovensku, nebo později v
SRN, do přímého konfliktu s
všemocnou StB?

Naprosto nechápu, že po celou
dobu bolševického panství mě
StB nikdy neobtěžovala. Vždyť
já na Národní třídě vykřikoval
vožralej: "Vy kurvy bolševický,
fašistický, vy si to jednou voše-
rete." Dělal jsem nepředstavitel-
né blbosti a jednou jedinkrát pro
mě nepřišli. Zřejmě si říkali: "No
jo, Diviš, to je ten vožralej bás-
ník. Z toho bychom nezměli vůbec
žádný užitek. Ten by všechno
zkazil."

Byl jste na svobodě, ale
bez peněz...

Z Mnichova jsme museli odjet
na vesnici. Bydleli jsme tam v
hospodě u jezera. Všichni tři
vedle sebe na jedné veliké poste-
li. Pod náma denně do půl čtvrté
do rána řvali Bavoráci. Co ty lidi
na tom maj, že chlastaj tolik piva
a tolik při tom řvou? Pak jsme
se přestěhovali a nastaly pozitiv-
ní věci. Abych uživil rodinu,
začal jsem vlakem okamžitě do-
jíždět do Svobodné Evropy.

Život je plný paradoxů:
získal jste stále zaměstnání,
ale ztratil rodinu.

Má první žena se dopustila
zločinu. Utekla mi a vzala s
sebou do Československa moje
dítě, naše společné dítě. Nechá-
pu, že jsem se neuchlastal anebo
že jsem nešel do koupelny a ne-
oběsil se. Dopadlo to dobře, jako
se mnou vždycky všechno do-
padne dobře. Za čas jsem náho-
dou, v bytě naší známé z rádia,
poznal - nikoliv vyspělou ženu,
ale děvče. Pokukovali jsme po
sobě a já jsem spontánně napsal
zeleným inkoustem na prouček
papíru svou adresu. Ona mi zase
napsala svou. Studovala ve
Francii. Začala korespondence a
vzplanula láska jako podpálená
stodola. Velice brzy byl sňatek.
Občanský, pak církevní. A
máme spolu dvě děti, které
můžu vystavovat na výstavě
krávy. Sedmnáctiletého Ondřeje,
kterýs zdědil všechny špatné
vlastnosti otcovy, a Mimi. Ona
se sice jmenuje Ludmila Ivanka,
ale nikdy nikdo jí neřekne jinak
než Mimi. Takže jestli se nesta-
ne nějaké neštěstí, tak pro ten-
tokrát byl Pán Bůh ve službě.

Říkal jste, že se nevrátíte,
ale přesto do Československa
jezdíte, něco vás sem táhne.
Je vaše rozhodnutí - nevrátit
se - skutečně definitivní?

Když tak zvaný český národ
po dvačtyřicetiletém strašlivém
a nepomyslitelném panství na-
maluje tank na růžovo, tak je
pro mne konec. Takový národ
nemá žádnou naději. Ztratil
paměť. Samozřejmě v běžném
dni tak 85% nebo 90% věcí za-
pomenete. Kdyby tomu tak ne-
bylo, musela by se vám hlava
rozskočit na tisíc kusů. Avšak
něco jiného je zapomenutí a něco
jiného zapomínání.

Když teď na Národní třídě za-
stavím mladého kluka nebo
mladé děvče a zeptám se jich:
"Víš, kdo to byl Josef Smrkov-
ský? A víš, kdo to byl Bernard
Bolzano, nebo Antonín Švehla?"
Nebudou vědět. To je katastrofa.
Tahle populita - protože my ne-
jsme národ - lítá v luště. Neví-
kým jest, nemá ponětí vlastní
identity. Kdo jsem?

MF DNES

Poznámková redakce: Preziden-
ská kancelář má 600 zaměstnan-
ců včetně správy a údržby
Hradu a zahrady.

Plaly se
JANA HANUŠKOVÁ,
PAVLA MATĚJŮ

Kolik má politický význam
Zambezi nebo Mali, má šest set
lidí.

Kolik je tam těch, kteří skutečně
efektivně něco dělají? V Bělehrá-
domě ve Washingtonu je za-
městnanců 350. Mají na starosti
blaho prezidenta a jeho ženy... a
celou Ameriku. Československo,

máme za sebou tisíc let straš-
ných dějin. A že šla touhle zemí
katastrofa za katastrofou. Je bez-
podmínečně nutné - což je
samozřejmě program na deset
nebo patnáct let - znovu oživit

Dá se ono vědomí - Kdo
jsem? Odkud pocházím?
Kam směřuji? - znovu oži-
vit?
Prdlajs. Je naprosto nutné re-
vivovat paměť. Naučit mladé, že

Chceme samosprávu Moravy.

Hodně se teď mluví o samosprávě Moravy a Slezska. Myslím, že se toho lidé na Moravě a ve Slezsku dožadují právem. Morava měla vždycky svou samosprávu - ať to byla Velkomoravská říše - nejstarší státní útvar západních Slovanů, posléze markrabství moravské a posledně jako zemská samospráva. V roce 1968 se Moraváci rovněž usilovně dožadovali samosprávy, ale jejich požadavky byly soustavně odmítány, ba ani se tímto problémem nechtěl nikdo zabývat. Všechno bylo udržováno pod "pokličkou" / a nejen komunisty / - do rozhlasu, nebo televize se o tom téměř nic nedostalo. Komu na tom tak moc záleželo, nebo záleží i dnes? Argumenty odpůrců byly a jsou i dnes velmi sobecké až šovinistické! Důsledek byl pak ten, že Morava byla a stále ještě je ve všem přehlížena a omezována. Brno je veletržní město. Avšak vypadá na to? Co si myslí cizinci, kteří přijíždí do Brna na veletrh? Nezdá se jim, že naše výstavy jsou jen nafouklé "bublíny", které spláknou pohledem na toto veletržní město? Naše zastupitelské orgány by měly o tomto vážném problému uvažovat a rozhodnout tak, aby Morava měla definitivní a trvalou svoji samosprávu a mohla si sama o všem rozhodnout. Je třeba skoncovat se zbytečnými diskusemi a jednáními a tím předejít všem napětím o tomto problému. Říkají, že jsme šoviniisté. My? Ne! Šoviniisté jsou ti, kteří Moravě samosprávu nepřejí! Pan Pithart se nemusel v televizi onehdy tak moc usmívat když prohlásil, že "Brno není Morava." Ať se nechal na Moravě volit do národního shromáždění s velkými předvolebními sliby pro samosprávu Moravy/. Je snad pan Pithart česká republika? O postavení Moravy by měli a také budou rozhodovat především Moraváci! Myslím, že kdyby měla Morava samosprávu, že by v této zemi - nejpracovitějších lidí v republice - vypadalo hned všechno jinak - průmysl, zemědělství i kultura. Přestaňme jednotlivé země nespravedlivě dotovat ze státního rozpočtu a rozdělujme národní důchod spravedlivě podle rozlohy jednotlivých zemí, podle počtu obyvatelstva, podle produkce a jiných ukazatelů. K uspořádání státní správy navrhuji:

Název státu: Česká/ nebo když chcete Československá / spolková republika s ústřední vládou a parlamentem.

Zrušit: Krajské národní výbory

Ustavit: Českou zemskou vládu

Moravskou/ nebo Moravskoslezskou / vládu.

Slovenskou zemskou vládu. *ministrů*

Zemské vlády by měly optimální počet a parlamenty odpovídající počet poslanců. Zemské hranice by byly totožné s hranicemi z roku 1937

SIEMENS

SIEMENS

Okresy by byly zhruba v dnešních hranicích, ovšem v hranicích jednotlivých zemí z roku 1937.

Malý státní znak: Dvouocasý stříbrný lev s korunkou na hlavě v červeném poli.

Velký státní znak: Čtvrcený znak - v levém horním rohu stříbrný dvouocasý lev, bez korunky na hlavě. V horním pravém rohu slovenský dvouramenný kříž. V dolním levém rohu moravská orlice. V dolním pravém rohu slezská orlice. Znaky leží na lípové ratolesti a pod nimi nápis: "Pravda Vítězí".

Český zemský znak: Stříbrný dvouocasý lev bez korunky na hlavě, Pole červené.

Moravský zemský znak/Moravkoslezský zemský znak/: Červenobíle kostrovaná orlice v modrém poli/případně polovina moravské orlice a polovina slezské orlice/.

Slovenský zemský znak: Tři vršky s dvouramenným křížem, pole červené.

Zrušit: Okresní odbory ministerstva zemědělství a výživy. Na zemědělských podnicích jsou dnes vysoce vzdělaní lidé s dlouholetou praxí a nepotřebují žádný přerodělující článek zákonů, vyhlášek a nařízení. Oni sami dovedou nejlépe rozhodnout o optimálním řešení problémů ve svých podnicích. Chceme-li omezit administrativu, tak nutné jednat rychle. Myslím, že výše uvedené změny by administrativu ovlivnily hodně.

V r b i c e, 25. března 1990.

S pozdravem

Václav Janošek

691 09 V r b i c e, 11.

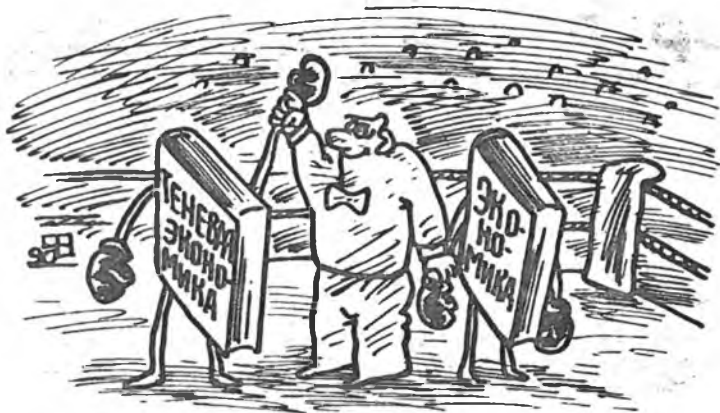
Odesláno: Zemědělské noviny Praha

Federální shromáždění

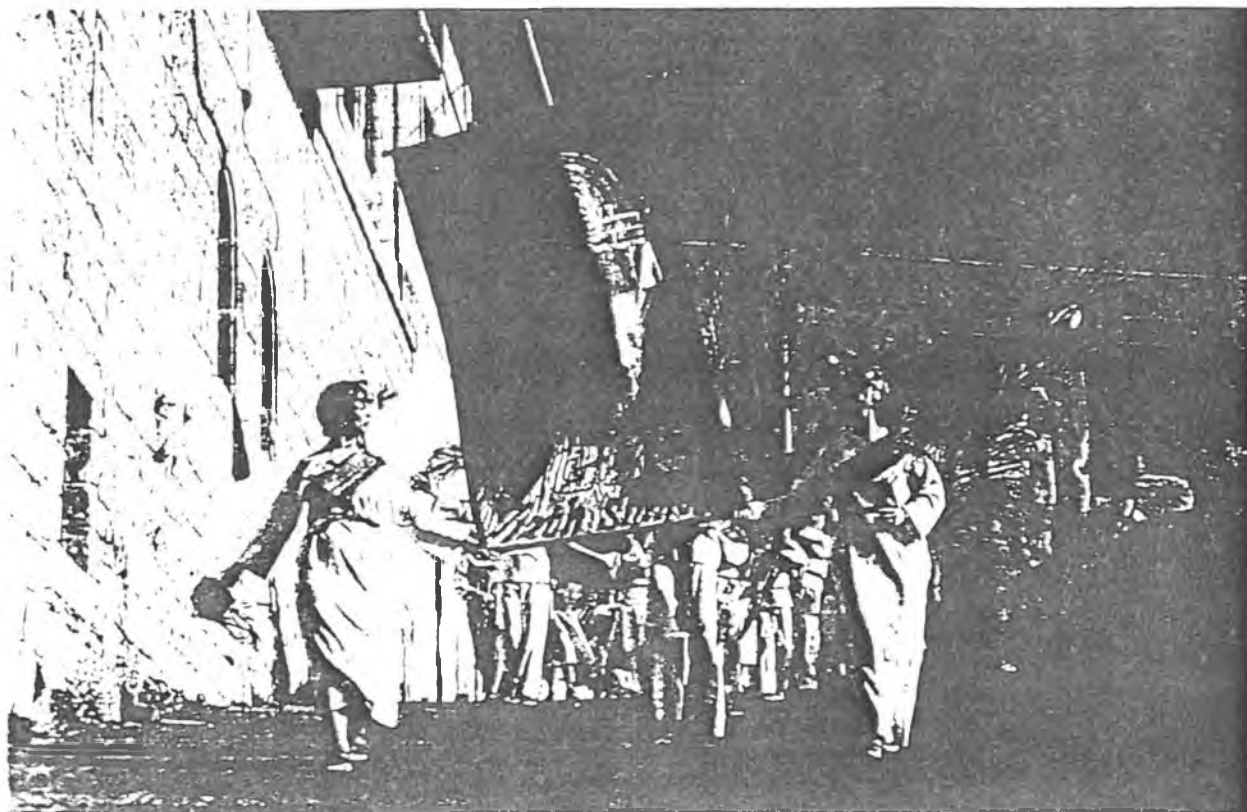
Kancelář prezidenta republiky Praha hrad

ČS televize Praha.

"Ekonomika a žizň" č.34/90

(„Лудаш мати“ — Будапешта)

"Potěšte, potěšte můj lid," praví váš Bůh (Iz 40:1)

Úkoly mezinárodního křesťanského velvyslanectví (ICEJ) v Jeruzalémě

Chtěli bychom nyní představit organizaci, kterou lze považovat za jeden z výrazů toho, jak si křesťané uvědomují svůj dluh vůči Izraeli. Není to diplomatická mise - název "velvyslanectví" je symbolický. Zastupuje všechny křesťany, kteří se ztotožňují s jejím cíli.

Milovat a potěšovat Sion (Izaiáš 40:1)

Křesťanské velvyslanectví usiluje o to, ukázat Izraeli, že na po celém světě jsou křesťané, kteří Izrael milují a mají o něj zájem. Židovský národ po staletí zakoušel utrpení a pronásledování a mnoho Židů dnes vážně pochybuje o tom, že Bůh je Bohem lásky a že o ně neustále pečuje. I když se křesťané mohou cítit dotčeni, že Židé jejich víru odmítají, měli by pro to mít vzhledem k tomuto staletému pronásledování skrze církve ve jménu Kristovu pochopení.

Křesťané mají přednostní právo osvětlit Izraeli, že ho Pán chce k sobě "přilákat zpět", že ho stále miluje a že jeho ruka nad ním přes všechno to

utrpení po staletí spočívala. Že ho nakonec přivádí zpět do jeho země, kde On chce být jeho Bohem a jej mít za svůj lid. Zastáváme názor, že Izrael podle Boží vůle má představovat víc než jen znovuustavený národ a že Bůh si jej dovedl zpět se záměrem dát mu nové srdce a nového ducha a tak jej nakonec učinit "světlem všech národů".

Zvěstovat Boží slovo národům (Jeremiáš 31:10)

Pádem Jeruzaléma v roce 70 a rozpadem židovského národa začala éra pohanů. Apoštolové se podle Ježíšova příkazu jít do celého světa a zvěstovat evangelium pohanickým národům již věnovali. Nyní, když se židovský národ ve své vlastní zemi opět shromažďuje, nabývá na aktuálnosti Boží příkaz věřícím, aby "na vzdálených ostrovech" oznámili, že "Ten, který rozmetl Izraele, shromáždí jej, bude jej střežit jako pastýř své stádo" (Jeremiáš 31:10). Stejně tak mluví Izaiáš 62:11: "Hospodin dává až do daleké země slyšet výzvu: "Vyříd'te

dceři Sionské: Hle, přichází tvá spása!"

Křesťanské velvyslanectví věří, že Bůh chce, abychom v různých národech probouzeli křesťany, povzbuzovali je a inspirovali k roli, kterou nyní mají v povstání Izraele sehrát. Bible říká, že budoucnost národů, jednotlivců i církví závisí na tom, jak se postaví vůči jeho plánům s Izraelem. Velvyslanectví si klade jako svůj důležitý úkol napomáhat k naplnění Božího slova ohledně jeho lidu a získávat lidi k tomu, aby se "deset mužů z různých pohanských národů chytlo za podolek pláště jednoho Žida" jako výraz své lásky a starostlivosti, kterou prorok Zachariáš předpověděl.

Velvyslanectví je pro všechny křesťany světa ohniskem, jehož úkolem je odrážet křesťanskou péči židovskému národu. Velvyslanectví je nezávislé na vládách, politických stranách, církevních organizacích, křesťanských konfesioních či obchodních kruzích. Reprezentuje však milióny křesťanů, kteří židovský národ ctí a milují a chtějí být ve vztahu k němu poslušni Božího slova.